

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoP/16/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817205853
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3817205853.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyiho v spore žalobkyne: M. L., trvale bytom Z. Q. XXX/XX, S., zast. JUDr. Jozefom Bičanom, advokátom so sídlom Gen. M. R. Štefánika 120, Trenčín, proti žalovanému: Z. L., trvale bytom H. XX/XX, S., zast. JUDr. Vladimírom Štrbikom, advokátom so sídlom Námestie slobody 22, Prievidza, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 06. decembra 2018, č.k. 12Pc/6/2017-217, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. o trovách konania m e n í tak, že žiadnej zo strán sporu n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej p o t v r d z u j e .

III. Žiadnej zo strán sporu n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovaného tak, že podľa písmena A/ v zmysle dohody strán o ich čiastočnom vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva na pojednávaní dňa 04.12.2017 prikázal v zmysle bodu 1. tam špecifikované hnutelné veci v zostatkovej cene 0 eur do výlučného vlastníctva žalobkyne a v zmysle bodu 2. tam špecifikované hnutelné veci v zostatkovej cene 0 eur do výlučného vlastníctva žalovaného, podľa písmena B/ do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal tam špecifikovaný byt vrátane podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, podľa písmena C/ žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť na vyrovnanie podielov žalovanému sumu 27.891,35 eur, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. rozhodol, že žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 80 %. Rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva, ktoré za trvania manželstva so žalovaným nadobudla. Súd po preskúmaní veci mal za preukázané, že osobné motorové vozidlo a podiel 1/2 bytu, ktoré žalobkyňa považovala za veci nadobudnuté počas trvania manželstva, do masy BSM nepatria. Podľa súdu do masy BSM patrili iba nehnuteľnosti špecifikované vo výrokovej časti rozhodnutia v hodnote 59.600 eur, o ktoré mala záujem len žalobkyňa, ktorá žiadala prikázať nehnuteľnosť do jej výlučného vlastníctva a hnutelné veci špecifikované vo výrokovej časti rozhodnutia, o ktorých strany uzatvorili dohodu o čiastočnom vyporiadaní ich BSM. Žalobkyňa v priebehu konania žiadala, aby pri vyporiadaní súd zohľadnil sumu 3.817,30 eur, ktorú dostala darom od svojej matky a tieto použila v súvislosti s nadobudnutím bytu do BSM a v súvislosti s rekonštrukciou tohto bytu. Žalovaný v priebehu konania súhlasil s tým, aby súd v prospech žalobkyne zohľadnil túto sumu. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že do BSM patrili len aktíva, teda nehnuteľnosť vo všeobecnej hodnote 59.600 eur a hnutelné veci v

zostatkovej cene ku dňu vyporiadanie vo výške 0 eur. Na žiadosť žalobkyne a so súhlasom žalovaného súd do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal nehnuteľnosť v hodnote 59.600 eur, ktorých všeobecná hodnota bola zistená znaleckým dokazovaním ku dňu 18.07.2018, vychádzajúc zo stavu nehnuteľnosti ku dňu zániku BSM. Na základe uzatvorenej dohody strán o čiastočnom vyporiadaní BSM v priebehu konania, v časti spoločne nadobudnutých hnutelných vecí, tieto súd prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne a žalovaného v zostatkovej hodnote 0 eur. Súd vyporiadal aktíva patriace do BSM strán v celkovej výške 59.600 eur tak, že žalobkyni pripadli do výlučného vlastníctva vecí v celkovej hodnote 59.600 eur, teda nehnuteľnosť, a žalovanému vecí v celkovej hodnote 0 eur. Z uvedenej sumy, v súlade s ust. § 150 Občianskeho zákonníka, súd odpočítal darovanú sumu matkou žalobkyne, ktorá suma bola vynaložená žalobkyňou z jej oddeleného majetku na spoločný majetok strán, patriaci do BSM. Rozdiel predstavoval sumu 55.782,70 eur. Vychádzajúc z toho, že podiely strán pri vyporiadaní BSM sú rovnaké, v jednej polovici, na každého z bývalých manželov by z aktív pripadala suma, resp. vecí v hodnote 27.891,35 eur. Keďže žalobkyni z aktív BSM pripadli titulom vyporiadania vecí v zostatkovej hodnote 55.782,70 eur, rozdiel, teda sumu 27.891,35 eur, uložil súd žalobkyni zaplatiť žalovanému v ňou navrhutej dlhšej, 30-dňovej lehote podľa § 232 ods. 3 CSP, majúc za to, že v rámci tejto lehoty má žalobkyňa možnosť zadovážiť si peňažné prostriedky na vyplatenie žalovaného. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd odôvodnil ust. § 255 ods. 2 CSP. Vychádzajúc z návrhov strán ohľadom vyporiadania a toho, ktoré veci masu BSM v skutočnosti aj tvorili a z akých súd pri vyporiadaní v konečnom dôsledku vychádzal, dospel súd k záveru, že žalobkyňa mala v konaní úspech asi vo výške 10 % a žalovaný asi vo výške 90 %. Čistý úspech žalovaného v konaní je potom vo výške 80 %, preto súd rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 80 %.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobkyňa, a to proti výroku I. písmeno C/(ohľadne sumy výplaty na vyrovnanie podielu) a proti výroku II. o nároku na náhradu trov konania. Nesúhlasila s rozhodnutím súdu v týchto častiach z dôvodu, že v priebehu celého konania sa dožadovala, aby do masy BSM bol zahrnutý aj podiel 1 bytu vo vlastníctve žalovaného, pretože z listu vlastníctva vyplýva, že tento podiel nadobudol žalovaný počas trvania manželstva a tiež sa dožadovala, že do masy BSM patrí aj osobný automobil, ktorý nadobudol žalovaný taktiež počas manželstva. Namietala, že súd nevykonal dôkazy, ktoré navrhovala, a to predloženie kompletného účtovníctva svedkyne O. za obdobie rokov 2010 a 2011 od výberu konkrétnych peňazí a následne ani nezodôvodnil, z akého dôvodu navrhované dôkazy nevykonal. Z požadovaných účtovných dokladov by bol vidieť pohyb, na aký účel boli, resp. mohli byť použité vybrané finančné prostriedky v rámci podnikania. Ide o výber po dni 26.05.2010 a po dni 31.05.2011. Na základe takýchto vykonaných dôkazov a preverenia účtovníctva súd mohol vysloviť právny názor, či 1/2 bytu vedeného na žalovaného patrí alebo nepatrí do BSM. Takisto súd bol požiadaný o predloženie ďalšieho dôkazu, aby vyzval túto svedkyňu k predloženiu kúpnej zmluvy, ktorou nadobudla do vlastníctva sporný byt, prípadne zabezpečil tento dôkaz z katastra nehnuteľností, pretože tento dôkaz môže preukázať, či mohli byť vybrané a použité finančné prostriedky, kedy a v akej výške na kúpu tohto bytu. Ďalej uviedla, že dôkazy, a to čestné vyhlásenie svedkyne O., ako aj jej výpoveď nepovažuje za hodnovernú z dôvodu, že čestné vyhlásenie bolo urobené s odstupom viac ako 5 rokov od uzatvorenia kúpnej zmluvy na predmetný byt, a takisto aj jej svedeckú výpoveď považuje za účelovú a nedôveryhodnú. Poukázala na to, že v kúpnej zmluve, v časti platobných podmienok je uvedené, že na základe vzájomnej dohody oboch zmluvných strán bola kúpna cena vo výške 26.500 eur uhradená kupujúcimi v plnej výške v deň podpisu tejto kúpnej zmluvy. Z toho vyplýva, že kúpna cena za tento byt bola vyplatená oboma účastníkmi kúpnej zmluvy, a teda aj žalovaným. Z výpovede tejto svedkyne vyplynuli tiež rozporuplné odpovede, keď vo svojich výpovediach pred súdom sa vyjadrovala, že finančné prostriedky, ktoré boli vybrané z podnikania, boli raz darom pre žalovaného a raz pôžičkou pre žalovaného. Dodala, že v čase kúpy bytu žila svedkyňa O. v spoločnej domácnosti so žalovaným a žije s ním tak aj v súčasnosti, a teda mala záujem o takéto tendenčné tvrdenia a výpovede. Pritom neexistuje okrem nedôveryhodnej výpovede svedkyne žiadny iný dôkaz, ktorý by preukazoval, že by tento byt nemal patriť do masy BSM. Súd mal tiež preukázané, že žalovaný opustil spoločnú domácnosť dlhé roky pred rozvodom manželstva a za celú túto dobu neprispieval na chod spoločnej domácnosti. Všetok príjem, ktorý mal, a to aj za prácu, ktorú vykonával v zahraničí, si nechával len pre seba, čiže mal dostatok finančných prostriedkov na to, aby byt v 1 kúpil z vlastných finančných zdrojov. Bola toho názoru, že do BSM jednoznačne patrí aj byt, ako aj osobné motorové vozidlo. Vzhľadom na tieto skutočnosti nesúhlasila ani s výrokom o trovách konania, a to jednak z dôvodu, že je potrebné zohľadňovať, aby do BSM bol zahrnutý aj podiel 1 bytu a osobné motorové vozidlo, ale aj v kontexte súčasného rozhodnutia súd nesprávne určil jej úspech s poukazom na to, že žiadala, aby žalovanému vyplatila sumu 13.005 eur, čo pri rozhodnutí súdu na vyplatenie 27.891,35

eur nezohľadňuje správne mieru úspechu a neúspechu sporových strán. Z uvedených dôvodov žiadala zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s tým, že do BSM patrí aj 1 bytu a osobné motorové vozidlo. Zároveň navrhovala, aby súd rozhodol tak, že do je výlučného vlastníctva prikáže byť, ktorý jej prikázal rozhodnutím súd prvej inštancie a do výlučného vlastníctva žalovaného prikáže podiel 1 na byte, jej sa uloží povinnosť zaplatiť na vyrovnanie podielu žalovanému sumu 13.005 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a prizná jej voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. K podanému odvolaniu žalobkyne sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadril žalovaný, pričom sa stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie. Uviedol, že žalobkyňou podané odvolanie nie je v súlade s ust. § 365 ods. 1 CSP. V odvolaní iba uvádzala, že nesúhlasí s rozhodnutím súdu, keďže v žalobe sa domáhala, aby do BSM bol zahrnutý aj byt č. XX, nakoľko z LV č. XXXX vyplýva, že 1 bytu patrí jemu a podiel bytu bol nadobudnutý za trvania manželstva. Žalobkyňa pritom pred súdom uviedla, že peniaze na kúpu bytu nemali a svoje právo uplatňuje len z dôvodu, že k nadobudnutiu podielu na byte došlo počas trvania manželstva. Ďalej tvrdila, že do BSM patrí aj osobný automobil N., ktorý taktiež nadobudol za trvania manželstva, ale nevedela vysvetliť, z akých finančných prostriedkov bol zakúpený. Listinnými dôkazmi a výsluchom svedkyne O. bolo pritom preukázané, že svedkyňa mu poskytla na kúpu vozidla svoje finančné prostriedky. Súd podľa neho správne nevykonal dôkaz predložením účtovníctva svedkyne za obdobie odo dňa výberu finančných prostriedkov a následne za obdobie rokov 2010 a 2011, rešpektujúc daňové tajomstvo. Navyše žalobkyňa, jej právny zástupca, ani súd nie sú odborníkmi na podvojnú účtovníctvo, teda aj v prípade jeho predloženia by relevantným spôsobom nemohli zistiť údaje, o ktoré sa žalobkyňa zaujíma. Znalecké dokazovanie na zistenie uvedeného pritom žalobkyňa v spore nenavrhol. Žiadal, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo veci samej (výrok I.) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť a vo výroku II. o nároku na náhradu trov konania podľa § 388 CSP zmeniť.

5. Odvolací súd sa najskôr zaoberal odvolacími námietkami žalobkyne, vzťahujúcimi sa k nesprávne určenej mase BSM. Nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie, že do masy BSM nebol zahrnutý podiel 1 bytu vo vlastníctve žalovaného a osobné motorové vozidlo vo vlastníctve žalovaného. Od vyriešenia týchto námietok sa následne odvíjalo i posúdenie náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie, ktoré žalobkyňa odvolaním napadla, preto sa odvolací súd venoval tejto odvolacej námietke na záver.

6. Žalobkyňa v podanom odvolaní zastávala názor, že 1 bytu vo vlastníctve žalovaného mala byť vyporiadaná v rámci BSM. Nesúhlasila v tejto súvislosti s postupom súdu prvej inštancie, keď nevykonal dôkaz (a ani neodôvodnil nevykonanie tohto dôkazu), ktorý navrhovala, a to predloženie účtovníctva svedkyňou O.. Z tohto dôkazu by bolo vidieť, na aký účel boli použité peňažné prostriedky, ktoré táto svedkyňa mala z podnikania, teda či naozaj boli použité na kúpu bytu.

7. V tejto súvislosti je potrebné zopakovať, že súd prvej inštancie mal za preukázané, že finančné prostriedky na kúpu 1 bytu mal žalovaný od svedkyne O. získať darom (byt kúpil žalovaný spolu so svedkyňou za kúpnu cenu 26.500 eur). To bolo v konaní preukázané jednak tým, že svedkyňa O. predložila príjmový a výdavkový pokladničný doklad zo dňa 31.05.2011 a účtový doklad a výpis z účtu, z ktorých vyplýva, že podstatnú časť kúpnej ceny (22.500 eur), svedkyňa vybrala z vlastného podnikania, a to v deň podpisu kúpnej zmluvy a ostatnú časť - 4.000 eur mala vybrať z účtu skôr, dňa 13.05.2011. Výpoveď svedkyne ďalej preukazovala, že sa jednalo o jej peniaze, pričom v kúpnej zmluve bol ako kupujúci okrem nej uvedený i žalovaný. Z uvedeného je zrejmé, že peňažné prostriedky na kúpu 1 bytu získal žalovaný darom od svedkyne O., s ktorou v tom čase, po opustení spoločnej domácnosti so žalobkyňou, žalovaný žil. Súd prvej inštancie zároveň mal za to, že doplnenie dokazovania predložením kompletného účtovníctva svedkyne O. by bolo nehospodárne a neboli by ním zistené iné podstatné skutočnosti, ktoré by vyvrátili už zistené skutočnosti. Z uvedeného je zrejмый názor, že žalovaný konkrétnymi dôkazmi preukázal, že peňažné prostriedky na kúpu 1 bytu získal od svedkyne O. darom. Žalobkyňa verziu žalovaného účinne nespochybnila, teda v tejto časti neuniesla dôkazné bremeno.

8. K bližšiemu definovaniu, čo sa rozumie dôkazným bremenom, aký je jeho zmysel, na ktorom účastníkovi konania leží a aké následky jeho neunesenie prináša, pristúpil Najvyšší súd SR, keď uviedol, že „dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka za to, že počas konania neboli preukázané jeho tvrdenia, a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná, a keď výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tvrdí“ (rozhodnutie sp. zn. 5 Obo 52/2010 zo dňa 24.06.2010).

9. Skutočnosť preukazovanú iba nepriamymi dôkazmi možno mať za preukázanú, ak na základe výsledkov hodnotenia týchto dôkazov možno bez rozumných pochybností nadobudnúť istotu (presvedčenie) o tom, že sa táto skutočnosť skutočne stala (že je pravdivá) a nestačí, ak možno iba usudzovať na možnosť jej pravdivosti (na jej pravdepodobnosť) - rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21 Cdo 2682/2013 zo dňa 26.04.2014).

10. V zmysle CSP sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu (čl. 8 CSP). Aj podľa CSP ostáva v sporovom konaní zachovaná povinnosť strán sporu označiť dôkazy ako jedna z náležitostí žaloby (§ 132 ods. I CSP) a preberá sa právo súdu rozhodnúť o tom, ktoré dôkazy vykoná (§ 185 ods. I CSP). Súd podľa CSP zásadne nevykonáva dokazovanie bez návrhu, s výnimkou prípadov podľa § 185 ods. 2, 3 CSP. Z citovaných ustanovení vyplývajú teda základné práva a povinnosti strán sporového konania, ktorými je aj tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých strana odvodzuje svoje právo alebo povinnosť protistrany, ako aj označiť dôkazy, ktorými chce preukázať pravdivosť ním tvrdených skutočností (povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť). Strana sporu musí uviesť skutkové tvrdenia jasne, úplne a zrozumiteľne (povinnosť tvrdenia). Povinnosť tvrdenia je úzko spojená s dôkazným bremenom. Jej nesplnenie má spravidla významné dôsledky pre rozhodnutie vo veci samej. Neunesenie dôkazného bremena totiž znamená neúspešnosť strany v spore. Samotná skutočnosť, či strana sporu, resp. účastník konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi sporovými stranami v spore závisí na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti sporových strán. Obvykle platí, že žalobca je v zásade povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušené právo, resp. právom chránený záujem. Žalovaný je povinný (za predpokladu, že chce byť úspešný v spore) tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena tej-ktorej strany sporu treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti (negatívnu skutočnosť - niečo, čo sa nestalo, čo neexistuje, napr. tvrdenie, že žalovaný nezaplatil, atď.), v dôsledku čoho dochádza k preneseniu dôkazného bremena na žalovaného aj napriek tomu, že ide o tvrdenie žalobcu. Táto teória sa uplatní vtedy, keď nie je možné neexistenciu určitej skutočnosti dokázať prostredníctvom tvrdenia iných pozitívnych skutočností, ktoré v konečnom dôsledku vedú k záveru o tom, že určitá negatívna skutočnosť je daná (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 27/2017 zo dňa 31.07.2018).

11. Preto s poukazom na uvedené platí, že žalobkyňa mala povinnosť označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu (čl. 8 CSP); teda mala konkrétnymi dôkazmi preukázať, že peňažné prostriedky na kúpu 1 bytu nezískal žalovaný darom od svedkyne O.. To sa jej však v konaní preukázať nepodarilo, a preto musí byť prijatý záver, že žalobkyňa v tejto časti neunesla dôkazné bremeno. Samotné predloženie účtovníctva svedkyňou O. by účinne nevyvracalo, že žalovaný získal tieto peňažné prostriedky od svedkyne O. darom. Rovnako nevyvracia tento záver ani to, že v kúpnej zmluve bolo uvedené, že kúpnu cenu zaplatia žalovaný a svedkyňa O..

12. Ďalej v podanom odvolaní žalobkyňa spochybňovala vierohodnosť výpovede svedkyne O. poukázaním na to, že so žalovaným majú blízky vzťah, a preto jej tvrdenia sú v konaní účelové.

13. Samotné spochybňovanie vierohodnosti svedkyne žalobkyňou v podanom odvolaní nemôže zvrátiť výsledok konania vzhľadom na dôkaznú pasivitu žalobkyne a na fakt, že informačnú hodnotu mala výpoveď svedkyne O.. Najvyšší súd ČR v rozsudku sp. zn. 22 Cdo 2516/2008 zo dňa 14.06.2010 zdôraznil, že „ak zistí súd okolnosti, ktoré môžu ovplyvniť svedkovu vierohodnosť (napr. má príbuzenský pomer k účastníkom), neznamená to nespôsobilosť svedčiť; tieto okolnosti vezme súd do úvahy pri hodnotení svedkovej výpovede. Samotná okolnosť, že svedok má k účastníkovi konania vzťah, nemôže mať za následok hodnotenie jeho výpovede ako nevierohodnej“. Bolo preto namieste a súd prvej inštancie sa nedopustil chyby, ak vychádzal i zo svedeckej výpovede svedkyne O., ktorá má vzťah k žalovanému, nakoľko jej výpoveď nie je v rozpore s listinnými dôkazmi, ktoré boli v konaní vykonané.

14. Na tomto základe súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že 1 bytu vo vlastníctve žalovaného nepatrí do masy BSM strán sporu.

15. Žalobkyňa taktiež zastávala názor, že aj osobné motorové vozidlo Volvo, vo vlastníctve žalovaného, malo patriť do masy BSM a malo byť vypořiadané.

16. Súd prvej inštancie ustálil, že táto hnuiteľná vec nepatrí do masy BSM strán sporu z dôvodu, že peňažné prostriedky na jeho kúpu darovala svedkyňa O. žalovanému. To v konaní bolo preukázané účtovým dokladom, výpisom z pokladne o výbere 4.500 eur (kúpna cena motorového vozidla bola 4.200 eur). V podanom odvolaní a ani v priebehu konania tento dôkaz nebol spochybnený, pričom žalobkyňa nekonkretizovala, pre aký dôvod nie je možné akceptovať tento záver súdu. Preto treba prijať rovnaký záver o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou aj v tejto časti. Žalovaný spoľahlivo preukázal, že peňažné prostriedky na kúpu motorového vozidla získal od svedkyne O. darom.

17. Následne žalobkyňa spochybňovala podaným odvolaním i rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. Súd podľa žalobkyne nesprávne určil jej úspech, a to vzhľadom na to, že žiadala, aby žalovanému vyplatila sumu 13.005 eur, čo pri rozhodnutí súdu na vyplatenie sumy 27.891,35 eur nezohľadňuje správne mieru úspechu a neúspechu sporových strán.

18. Pri rozhodovaní o trovách v konaní o vypořiadanie BSM je potrebné prihliadnuť k výške vypořiadania, ako aj k výsledku sporu medzi stranami o to, ktoré z vecí patria do BSM a ktoré nie. Odvolací súd v tejto časti rozhodol o zmene rozhodnutia a nepriznal náhrady trov konania žiadnej strane sporu podľa § 255 ods. 2 CSP, keďže každá strana sporu mala približne rovnaký úspech v konaní. V časti vypořiadania hnuiteľných vecí došlo medzi stranami sporu k dohode, žalobkyňa nebola úspešná v časti (a v týchto častiach bol úspešný žalovaný), ktorou sa domáhala zahrnutia 1 - izbového bytu v podiele 1, ako aj osobného motorového vozidla zn. N. do masy BSM a zároveň bola neúspešná v časti navrhovanej výplaty žalovanému, keď navrhovala výplatu žalovanému v celkovej sume 13.005 eur a súdom bola zaviazaná zaplatiť žalovanému na vyrovnanie podielu viac ako dvojnásobok navrhovanej sumy (27.891,35 eur).

19. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej (výrok I.) ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) a vo výroku II. o nároku na náhradu trov konania zmenil (§ 388 CSP).

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP tak, že nepriznal nárok na náhradu trov žiadnej zo strán sporu, nakoľko úspech v odvolacom konaní mali rovnaký (žalovaný bol úspešný vo veci samej a žalobkyňa bola úspešná v trovách konania).

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).